अब्रवीन्नृपशार्दूलो दिष्ट्या राजा सुयोधनः । यजते क्रतुमुख्येन पूर्व्वेषां कीर्त्तिवर्द्धनः । १५११०
वयमप्युपयास्यामो नत्विदानीं कथञ्चन । समयः परिपाल्योनो यावद्वर्षं त्रयोदशं ।
श्रुत्वैतद्धर्म्मराजस्य भीमो वचनमब्रवीत् । तदा तु नृपतिर्गन्ता धर्म्मराजो युधिष्ठिरः ।
अस्त्रशस्त्रप्रदीप्तेऽग्नौ यदा तं पातयिष्यति । वर्षात्त्रयोदशादूर्द्ध्वं रणसत्रे नराधिपः ।
यदा क्रोधहविर्मोक्ता धार्त्तराष्ट्रेषु पाण्डवः । आगन्ताऽहं तदाऽस्मीति वाच्यस्ते स सुयोधनः ।
शेषास्तु पाण्डवा राजन्नैवोचुः किञ्चिदप्रियं । दूतश्चापि यथावृत्तं धार्त्तराष्ट्रे न्यवेदयत् । १५१२५
अथाजग्मुर्नरश्रेष्ठा नानाजनपदेश्वराः । ब्राह्मणाश्च महाभाग धार्त्तराष्ट्रपुरं प्रति ।
ते त्वर्चिता यथाशास्त्रं यथाविधि यथाक्रमं । मुदा परमया युक्ताः प्रीताश्चापि नरेश्वराः ।
धृतराष्ट्रोऽपि राजेन्द्रः संवृतः सर्व्वकौरवैः । हर्षेण महता युक्तो विदुरं प्रत्यभाषत ।
यथा सुखी जनः सर्व्वः क्षत्तः स्यादन्नसंयुतः । तुष्येत्तु यज्ञसदने तथा क्षिप्रं विधीयतां ।
विदुरस्तु तदाज्ञाय सर्व्ववर्णानरिन्दम । यथा प्रमाणतो विद्वान् पूजयामास धर्म्मवित् । १५१२०
भक्ष्यपेयान्नपानेन माल्यैश्चापि सुगन्धिभिः । वासोभिर्व्विविधैश्चैव योजयामास हृष्टवत् ।
कृत्वा ह्यावसथान् वीरो यथाशास्त्रं यथाक्रमं । सान्त्वयित्वा च राजेन्द्रो दत्त्वा च विविधं वसु ।
विसर्ज्जयामास नृपान् ब्राह्मणांश्च सहस्रशः । विसृज्य च नृपान् सर्व्वान् भ्रातृभिः परिवारितः ।
विवेश हास्तिनपुरं सहितः कर्णसौबलैः ।

इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि घोषयात्रापर्व्वणि दुर्य्योधनयज्ञसमाप्तौ पञ्चपञ्चाशदधिकद्विशतोऽध्यायः ॥ २५५ ॥

॥ वैशम्पायन उवाच ॥ प्रविशन्तं महाराज सूतास्तुष्टुवुरच्युतं । जनाश्चापि महेष्वासं तुष्टुवूराजसत्तमं । १५१२५
लाजैश्चन्दनचूर्णैश्च विकीर्य्य च जनास्ततः । ऊचुर्दिष्ट्या नृपाऽविघ्नः समाप्तोऽयं क्रतुस्तव ।
अपरे त्वब्रुवंस्तत्र वातिकास्तं महीपतिं । युधिष्ठिरस्य यज्ञेन न समो ह्येष ते क्रतुः ।
नैव तस्य क्रतोरेषा कलामर्हति षोडशीं । एवं तत्राब्रुवन् केचिद्वातिकास्तं जनेश्वरं ।
सुहृदस्त्वब्रुवंस्तत्र अतिसर्व्वानयं क्रतुः । ययातिर्नहुषश्चापि मान्धाता भरतस्तथा ।
क्रतुमेनं समाहृत्य पूताः सर्व्वे दिवं गताः । एता वाचः शुभाः शृण्वन् सुहृदां भरतर्षभ । १५१२०
प्रविवेश पुरं हृष्टः स्ववेश्म च नराधिपः । अभिवाद्य ततः पादौ मातापित्रोर्व्विशाम्पते ।
भीष्मद्रोणकृपादीनां विदुरस्य च धीमतः । अभिवादितः कनीयोभिर्भ्रातृभिर्भ्रातृनन्दनः ।
निषसादासने मुख्ये भ्रातृभिः परिवारितः । तमुत्थाय महाराजं सूतपुत्रोऽब्रवीद्वचः ।
दिष्ट्या ते भरतश्रेष्ठ समाप्तोऽयं महाक्रतुः । हतेषु युधि पार्थेषु राजसूये तथा त्वया ।
आहूतेऽहं नरश्रेष्ठ त्वां सभाजयिता पुनः । तमब्रवीन्महाराजो धार्त्तराष्ट्रो महायशाः । १५१२५
सत्यमेतत्त्वयोक्तं हि पाण्डवेषु दुरात्मसु । निहतेषु नरश्रेष्ठ प्राप्ते चापि महाक्रतौ ।
राजसूये पुनर्व्वीर त्वमेवं वर्द्धयिष्यसि । एवमुक्त्वा महाराज कर्णमाश्लिष्य भारतः ।
राजसूयं क्रतुश्रेष्ठं चिन्तयामास कौरवः । सोऽब्रवीत् कौरवांश्चापि पार्श्वस्थान्नृपसत्तमः ।